

Motparter: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Università degli Studi Roma Tre

Tolkningsfrågor

- 1) Även om medlemsstaterna inte har någon allmän skyldighet att föreskriva att visstidsanställningar ska omvandlas till en tillsvidareanställning, utgör klausul 5 i ramavtalet om visstidsarbete, som återfinns i bilagan till rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP ⁽¹⁾, vilken har rubriken "Bestämmelser för att förhindra missbruk", även mot bakgrund av likvärdighetsprincipen, ändå hinder för en nationell lagstiftning, såsom artikel 29.2 d och 29.4 i lagstiftningsdekret nr 81 av den 15 juni 2015 samt artikel 36.2 och 36.5 i lagstiftningsdekret nr 165 av den 30 mars 2001, enligt vilka universitetsforskare som har anställts genom treåriga visstidsanställningsavtal, som kan förlängas i två år, med stöd av artikel 24.3 i lag nr 240/2010 därefter inte har rätt att få sin visstidsanställning omvandlad till en tillsvidareanställning?
- 2) Även om medlemsstaterna inte har någon allmän skyldighet att föreskriva att visstidsanställningar ska omvandlas till en tillsvidareanställning, utgör klausul 5 i ramavtalet om visstidsarbete, som återfinns i bilagan till rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP, vilken har rubriken "Bestämmelser för att förhindra missbruk", även mot bakgrund av likvärdighetsprincipen, ändå hinder för att de nationella domstolarna i den berörda medlemsstaten tillämpar nationell lagstiftning, såsom artikel 29.2 d och 29.4 i lagstiftningsdekret nr 81 av den 15 juni 2015 samt artikel 36.2 och 36.5 i lagstiftningsdekret nr 165 av den 30 mars 2001, på så sätt att personer som de offentliga myndigheterna har anställt genom ett flexibelt anställningsavtal som omfattas av arbetsrättsliga bestämmelser har rätt att behålla anställningen vid missbruk av på varandra följande avtal om visstidsanställning, medan en sådan rätt generellt sett inte tillerkänns dem som de offentliga myndigheterna har visstidsanställt på grundval av förvaltningsrättsliga bestämmelser, och det i den nationella rättsordningen (till följd av ovannämnda nationella bestämmelser) inte finns någon annan effektiv åtgärd för att beivra sådant missbruk i förhållande till de sistnämnda arbetstagarna?
- 3) Även om medlemsstaterna inte har någon allmän skyldighet att föreskriva att visstidsanställningar ska omvandlas till en tillsvidareanställning, utgör klausul 5 i ramavtalet om visstidsarbete, som återfinns i bilagan till rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP, vilken har rubriken "Bestämmelser för att förhindra missbruk", även mot bakgrund av likvärdighetsprincipen, ändå hinder för ... en nationell lagstiftning, såsom artikel 24.1 och 24.3 i lag nr 240 av den 30 december 2010, enligt vilken forskare och universitet kan ingå visstidsanställningsavtal med en varaktighet på sammanlagt fem år (tre år plus eventuell förlängning i två år), förutsatt att avtalet ingås "inom ramen för de medel som är avsatta för forskning, undervisning, kompletterande undervisningsverksamhet och stöd till studenter" och med hänsyn tagen till att förlängningen är villkorad av en "positiv bedömning av utförd undervisning och forskning", utan att det fastställs objektiva eller klara kriterier för bedömningen av huruvida ingäendet och förnyelsen av visstidsanställningsavtalen faktiskt sker för att tillgodose ett verkligt behov, huruvida de är ägnade att uppnå det eftersträlvade målet och huruvida de är nödvändiga för att uppnå detta mål, i och med att en sådan lagstiftning medför en reell risk för att denna typ av anställningsavtal missbrukas och följaktligen inte är förenlig med ramavtalets syfte och ändamålsenliga verkan?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EEGT L 175, 1999, s. 43)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Milano (Italien) den 23 april 2019 — Condominio di Milano mot Eurothermo SpA

(Mål C-329/19)

(2019/C 288/21)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Milano

Parter i det nationella målet

Kärande: Condominio di Milano

Svarande: Eurothermo SpA

Tolkningsfråga

Utgör begreppet konsument i direktiv 93/13/EEG⁽¹⁾ hinder för att ett rättssubjekt (som till exempel en *condominio*, en samfällighetsförening enligt italiensk rätt) som inte kan hänföras till begreppen "fysisk person" och "juridisk person", anses utgöra en konsument om detta rättssubjekt ingår ett avtal för ändamål som faller utanför detta rättssubjekts närings- eller yrkesverksamhet, och rättssubjektet befinner sig i underläge i förhållande till näringsidkaren i fråga om såväl förhandlingsposition som informationsnivå?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Stuttgart (Tyskland) den 24 april 2019 —
Eurowings GmbH mot GD, HE, IF**

(Mål C-334/19)

(2019/C 288/22)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landgericht Stuttgart

Parter i det nationella målet

Klagande: Eurowings GmbH

Motparter: GD, HE, IF

Tolkningsfråga

Ska bestämmelserna — särskilt artikel 5.3 — i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91⁽¹⁾ tolkas på så sätt att spontan frånvaro bland en avsevärd del av den flygande personalen på grund av sjukskrivningar ("vild strejk") hos det lufttrafikföretag som — inom ramen för ett avtal om uthyrning av ett flygplan med besättning (*wet lease*) — hyr ut flygplanet med besättning till det "lufttrafikföretag som utför flygningen", i den mening som avses i artikel 2 b i samma förordning, men som inte har det operativa ansvaret för flygningarna, får till följd att det lufttrafikföretag som utför flygningen inte heller kan åberopa "extraordinära omständigheter" i den mening som avses i artikel 5.3 i förordningen enligt [domen av den 17 april 2018, Krüsemann m.fl., C-195/17, C-197/17–C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17, C-275/17, C-278/17–C-286/17 och C-290/17–C-292/17, EU:C:2018:258]⁽²⁾?

⁽¹⁾ EUTL 46, 2004, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2018:258